

Lynda Mullaly Hunt

**FISH
IN A
TREE**

Linda Malelija Hanta

No angļu valodas tulkojusi
Karīna Tillberga

821.111 (73)-9
Ha 466

Lynda Mullaly Hunt
FISH IN A TREE

Copyright©2015 by Lynda Mullaly Hunt

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Design by Ryan Thomann.

Fish and tree silhouettes used under license from Shutterstock.com.

Linda Malelija Hanta
ZIVS KOKĀ

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projektu vadītāja *Meldra Āboliņa*

Redaktore *Gunta Šustere*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA,

K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. R-381.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Karīna Tillberga 2019

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-7910-8

Skolotājiem...

*Tiem, kuri saskata katrā skolēnā
bērnu ar unikālu iedabu un allaž atgādina,
ka ikvienam no mums ir kādas spējas,
ikviens var piedāvāt pasaulei ko īpašu.
Ka svarīgāk ir izcelties, nevis iederēties.*

Un bērniem...

*Tiem, kuri rod sevī spēku stāties pretī
dzīves izaicinājumiem – lai kādi tie būtu.*

Jūs esat īsti varoņi.

Šī grāmata ir veltīta jums.

Saturs

1. NODAĻA. Atkal nepatikšanas	9
2. NODAĻA. Dzeltenās rozes	13
3. NODAĻA. Tas nav atkarīgs no manis	17
4. NODAĻA. Putns sprostā	21
5. NODAĻA. Sudraba dolāri un koka centi	27
6. NODAĻA. Monēta ar trim pusēm	31
7. NODAĻA. Nekāds vectētiņš	35
8. NODAĻA. Nopietnas nepatikšanas	38
9. NODAĻA. Tukšs maiss	41
10. NODAĻA. Ak šie solījumi	48
11. NODAĻA. Olas	52
12. NODAĻA. Viss kārtībā, Albert?	57
13. NODAĻA. Starpgadījums ar puķēm	61
14. NODAĻA. Kas ir kārbā?	65
15. NODAĻA. Neieeļlots mehānisms	70
16. NODAĻA. Kas man prātā	74
17. NODAĻA. Nederīgo rotaļlietu lenčs	76
18. NODAĻA. Patiesības un nepatiesības	80
19. NODAĻA. Mulsinošs noslēpums	84
20. NODAĻA. Vai tas patiešām ir labs?	89
21. NODAĻA. Tauriņi un vēlmes	93
22. NODAĻA. Necieņa pret karalieni	97
23. NODAĻA. Elpojošie vārdi	99

24. NODAĻA. Izdomāts varonis	102
25. NODAĻA. Gods vai negods?	107
26. NODAĻA. Nopietna saruna tualetē	110
27. NODAĻA. Ķeza cepeškrāsnī	113
28. NODAĻA. Fantastiska vienošanās	116
29. NODAĻA. Zivs kokā	119
30. NODAĻA. Karalis sprukās	126
31. NODAĻA. Dažādi ceļi uz mājām	129
32. NODAĻA. Tētis ekrānā	132
33. NODAĻA. Ne/iespējami	136
34. NODAĻA. Zvaigznes dzimšana	139
35. NODAĻA. Zīmējums ir miljardiem vārdu vērts	144
36. NODAĻA. Dzīves šahs	147
37. NODAĻA. Problēma ar vistu, vilku un graudiem	149
38. NODAĻA. Negaidīts pavērsiens	153
39. NODAĻA. Vēlēšanu diena	156
40. NODAĻA. Vilšanās un prieka asaras	161
41. NODAĻA. Viltotā vēstule	163
42. NODAĻA. Biedinoša dāvana, līmlente un antibiotikas	167
43. NODAĻA. Pielaiž pasaulei uguni	171
44. NODAĻA. Stāsts par sestās klases grūtdieni	173
45. NODAĻA. Brāļa jautājums	176
46. NODAĻA. Lidojošais tīģeris, Mazulis un Zilonis	179
47. NODAĻA. Diži prāti domā citādi	182
48. NODAĻA. Veiksme Olivera gaumē	187
49. NODAĻA. Es redzu gaismu	191
50. NODAĻA. Alberta varoņdarbs	193
51. NODAĻA. D-R-O-S-M-I-nieki	198
PATEICĪBAS	203
VĒSTULE LASĪTĀJIEM.....	207

1. NODAĻA

Atkal nepatikšanas

Tās allaž ir tepat līdzās. Gluži kā zeme man zem kājām.

– Nu ko, Ellij? Tu rakstīsi vai ne? – jautā misis Hola.

Būtu gandrīz vieglāk, ja mūsu skolotāja būtu ļauna.

– Saņemies, – viņa turpina. – Es zinu, ka tu to vari.

– Un ja es teiktu, ka uzrāpšos kokā, izmantojot tikai zobus?

Vai arī tad jūs teiktu, ka es to varu?

Olivers smieklos nokrīt uz sola gluži kā vārtsargs uz futbola bumbas.

Šeja skaļi noelšas. – Vai tiešām tu nevari kaut reizi uzvesties normāli, Ellij?

Alberts, būdīgs puika, kurš diendienā valkā tumšu T kreklu ar uzrakstu *Flint*, saslejas savā vietā, it kā gaidītu petardes blikšķi.

Misis Hola nopūšas. – Tūlīt pat ķeries klāt! Vajag uzrakstīt tikai vienu lappusi – īsi pastāstīt par sevi.

Grūti iedomāties briesmīgāku tematu. Daudz labāk būtu rakstīt par kaut ko pozitīvu, kaut vai par to, kā tu izvemies savā dzimšanas dienā.

– Tas ir svarīgi, – viņa piebilst. – Tad jaunais skolotājs varēs labāk tevi iepazīt.

Tieši tāpēc jau es negribu to darīt. Ar skolotājiem ir tāpat kā ar automātiem, kuros par divdesmit pieciem centiem var dabūt

tās lecīgās gumijas bumbiņas. Tu labi zini, ka iegūsi bumbiņu, bet nezini, kāda tā būs.

– Un liec nost to zīmējumu, Ellij, – neatlaižas misis Hola.

– Ja tu visu laiku nezīmētu, darbs jau būtu paveikts.

Es mulsi pabāžu zīmējumu zem neskartās līniju lapas. Zīmēju, kā mani izšauj no lielgabala. Tas būtu labāk nekā mācīties. Ne tik sāpīgi.

– Lūdzu, Ellij! – mudina skolotāja. – Saņemies un mazliet pacenties.

Septiņu gadu laikā septiņas skolas – un visur viens un tas pats. Ja es saņemos un pacenšos, man pārmet, ka neesmu pietiekami centusies. Nesalāsāms rokkraksts, neskaitāmas pareizrakstības kļūdas cita aiz citas – pat vienam un tam pašam vārdam ir vairāki varianti! Un vēl tā nelaimīgā galva. Ja es ilgi skatos uz baltu papīru ar melniem burtiem, man allaž sāk sāpēt galva.

Misis Hola zīmīgi nokāsējas.

Es atkal esmu aizkaitinājusi klasesbiedrus. Pa grīdu slīd krēsli, skan izteismīgas nopūtas. Droši vien viņi domā, ka es to visu nedzirdu: “Muļķe. Šiza. Neveiksmīniece.”

Kāpēc viņa nevarētu iet pie Alberta? Tās staigājošās Vikipēdijas, kas dabūtu labāku atzīmi par mani pat tad, ja vienkārši izšņauktu degunu savā papīra lapā.

Man pietvīkst vaigi.

Nudien nesaprotu, kas viņai lēcies. Parasti skolotāja drīz vien liek man mieru. Droši vien tas tāpēc, ka šīs lapas paredzētas jaunajam skolotājam un viņa nevar pieļaut, ka kādas trūkst.

Es pievēršu skatienu misis Holas lielajam vēderam. – Vai esat izdomājusi, kā sauksiet mazuli? – jautāju. Pagājušajā nedēļā mums izdevās panākt, ka viņa pusi no sociālo zinību stundas runāja par bērnu vārdiem.

– Nemēģini izlocīties, Ellij.

Es klusēju.

– Es nejokoju, – piebilst misis Hola, un tā tas patiešām ir.

Domās redzu, kā viņa paņem rokā nūju un novelk starp mums līniju. Debesis ir koši zilas, viņa ir ģērbusies šerifa formastērpā, bet es – cietumnieka drēbēs ar melnbaltām svītrām. Prāts bieži rāda man šīs filmiņas – tik patiesas, ka tās aiznes mani prom no reālās dzīves. Un tas ir liels atvieglojums.

Es sasparojos, lai izdarītu kaut ko tādu, ko patiesībā nemaz negribu darīt. Tiktu vaļā no skolotājas, kura nekādi negrib likties mierā.

Es paņemu rakstāmo, un viņa ir manāmi atviegloja, ka beidzot esmu padevusies.

Zinādama, ka skolotājai patīk tīri soli un kārtība visos citos aspektos, es sažņaudzu rakstāmo dūrē un lieliem vilcieniem apzīmēju galda virsmu.

– Ko tu dari, Ellij?! – Viņa aši pasper soli uz priekšu.

Uzšņāptie riņķi ir lieli augšā un mazi apakšā. Izskatās pēc tornādo. Vai es gribēju uzzīmēt, kas notiek manā prātā? Es paceļu acis. – Tā bija jau tad, kad te apsēdos.

Atskan ķiķināšana, bet ne jau tāpēc, ka viņiem tas liktos smieklīgi.

– Redzu, ka tu jūties nomākta, Ellij, – saka misis Hola.

Acīmredzot es neslēpju to pietiekami labi.

– Pilnīga šiza, – Šeja čukst gana skaļi, lai to dzirdētu visa klase.

Olivers bungo ar pirkstiem pa galdu.

Es sakrustoju rokas uz krūtīm un caur pieri blenžu uz skolotāju.

– Labi, tad ej pie direktores. – Viņas pacietības mērs ir pilns.
– *Tūlīt pat!*

Pirms brīža es to gribēju, bet nu vairs ne.

– Ellij!

– Jā?

Visi atkal smejas, un viņa brīdinoši paceļ roku. – Ja kāds izdos vēl skaņu, netiks garajā starpbrīdī. – Iestājas klusums.

– Es teicu, ka tev jāiet pie direktores, Ellij.

Es nevaru atkal iet pie misis Silveras. Tas notiek tik bieži, ka viņa varētu pielikt savā kabinetā plakātiņu: “Laipni lūdzu, Ellija Nikersone!”

– Atvainojiet, – nosaku, un tā nav tikai pieklājības frāze.
– Apsolu, ka to izdarīšu.

Skolotāja atviegloti nopūšas. – Labi, Ellij, bet ņem vērā: ja tu nerakstīsi, būs jāiet pie direktores.

Viņa pārsēdina mani pie lasāmgalda blakus Pateicības dienas ziņojumu dēlim, kas māca mums būt pateicīgiem. Apsmidzinājusi manu galdu ar tīrīšanas līdzekli, viņa paskatās tā, it kā gribētu izdarīt to pašu ar mani. Noberzt nost visu stulbību.

Es samiedzu acis, cerot, ka tādējādi gaisma mazāk mocīs manu galvu. Tad mēģinu saņemt rakstāmo, kā pienākas, nevis tajā ērmīgajā satvērienā, kas patīk manai rokai.

Rakstot ar otru roku aizsedzu papīru. Tā kā man vajag izlikties, ka es kaut ko daru, rakstu vārdu “kāpēc?”, tad vēl un vēlreiz, no lapas augšas līdz pašai apakšai.

Pirmkārt, es protu to pareizi uzrakstīt, otrkārt, ceru, ka kāds beidzot sniegs man atbildi.